

# Otthon a világban

Szeret beilleszkedni a felkeresett ország milliójébe, ezért a még ismeretlen úti célokba legalább két hétre utazik **Lukács Marianna**, a Patika Egészségpénztár megálmodója és vezetője – aki emellett szívesen lemond a hivatalos külföldi látogatásokról.

– Gyakran szólítja a munkája az ország határain kívülre?

– Üzleti ügyben már nem kell külföldre utaznom. Gyakran tartok előadásokat, sok konferencián részt veszek, de ezek az utóbbi időben Magyarországon belüli, vidéki utazásokat jelentenek, és én – őszintén szólva – nagyon örülök ennek. Semmi romantika nincs abban, ha az ember kora reggel vagy késő este gépre száll, hogy aztán egész napos tárgyalások után hullafáradtan érkezzen haza. Amíg az Allianznál dolgoztam, rengetegszer kellett megjelennem a müncheni központban, így bőven volt alkalmam kiábrándulni a hivatalos utakból. Mostanra teljesült régi vágyam: csak akkor és csak oda utazom, ahová én akarok. Kedvemre való, hogy ezeken az utakon semmi nem köti meg a kezemet.

– A Patikapénztár saját gyermeke. Könnyen el tud szakadni tőle?

– Amikor belekezdünk a pénztár létrehozásába, három évig egy szabadnapom sem volt, és csak az esti szaunázások jelentették a kikapcsolódást. Szerencsére változott a helyzet, el tudok szökni a munka elől hosszabb időre is. Ez különösen lényeges, hiszen az utazás számomra legalább kéthetes kikapcsolódást jelent. Ennél rövidebb időre csak azokra a helyekre érkezem, ahol már többször megfordultam, vagy ha barátaim, keresztfiam meglátogatása a cél. Úgy érzem, rövidebb idő alatt nem tudom átvenni az adott hely lüktetését.

– Az egyetem elvégzése után Németországba, majd Oroszországba költözött hosszabb időre. Ösztöndíjasként utazott?

– Többnyire igen. A moszkvai ösztöndíjat 1990-ben kerestem magamnak, mert odakint, a saját bőrömön akartam megélni a rendszerváltozást, és az orosznyelvtudásomat is próbára akartam tenni. Megjegyzem, alig találtam ilyen lehetőséget, hiszen azokban az években már senki nem akart odamenni. Kinttartózkodásom első napján kamaszkori szerelmemmel sodort össze a sors, és a találkozásból hétéves házasság lett. Így természetesen Oroszországot és a volt szovjet tagállamokat is volt alkalmam alaposan bejárni. Párizsba már a férjemmel, szerelmes fejjel utaztam öt hónapra, talán ez az oka, hogy

a francia fővárost azóta is a szerelmesek városának tartom. Ha már ott voltam, a francia életszemlélet magamba szívásán túl a nyelvet is megtanultam. Németországba dolgozni mentem, a diploma megszerzése után a kinti egészségbiztosítási rendszert tanulmányoztam, míg professzorom, Andorka Rudolf haza nem csalogatott. Talán a külföldön eltöltött évek miatt is idegen tőlem, hogy egy-két napra látogassak el valahová, hiszen még most is furcsa, hogy nem költözöm egyből oda néhány hónapra. Persze még otthonosabban mozogok azokon a helyeken, ahol a nyelvet is ismerem.

– Akkor ez elég sok országban adott, hiszen németül, oroszul, angolul és franciául is beszél. Könnyen tanulta a nyelveket?

– Záltalán, az osztrák határ mellett élek, a német ezért, az angol pedig az USA-ban született nagypám miatt volt természetes. Az orosz meg muszáj volt tanulni, bár én szerettem is, országos versenyekre is küld-

## ÉLETÚT

**LUKÁCS MARIANNA** a közgazdász-szociológus diploma megszerzése után summa cum laude minősítéssel szerzett doktorátust az európai egészségbiztosítási rendszerek finanszírozásából, majd Németországban az ottani betegbiztosítási rendszert tanulmányozta. Innen mentora, Andorka Rudolf hívta haza, az Osztrák-Magyar Akció Alapítványhoz. Az egyetemi karriert azonban nem érezte magáénak, így aztán a PSZÁF jogelődjének, a Pénztárfelügyeletnek a főosztályvezetői székébe került. Később a Pénzügyminisztériumban a nyugdíjreformmal kezdett el foglalkozni. Hosszas előkészítő munka után, hároméves Allianz biztosítós kitérőt követően, 1999-ben életre hívta a Patika Egészségpénztárt. Beindításához mintegy 500 gyógyszerterápiát sikerült maga mellé állítania. Tevékenységét 2005-ben a Patikapénztár prémium termékeként megjelenő Új Pillér Egészségpénztár elindításával folytatta. Két év múlva megszületett az újabb gyermek, a Tradíció Nyugdíjpénztár is.

tek. Valójában az motivált, hogy gyorsan megszerezsem a felsőfokú nyelvvizsgát, és aztán kezdhessem a következő nyelvet.

– Miből áll a program a többhetes látogatások alatt?

– Semmi különös: mászkálunk, sétálunk, eszünk, színházba járunk, meglátogatjuk a barátokat. Korlátok nélkül szívjuk magunkba a kultúrát. A kirándulás, természetjárás nem az én világon. Régebben rengeteg fényképet készítettem, elképesztő gyűjteményem van az utazások során készített fotókból, szívesen nézegetem őket, nosztalgiával gondolva a régi élményekre. Szívesen alakítjuk a helyszínen a programot, és amit csak lehet, az interneten rendeljük meg.

– Az egész utat?

– Az elejétől a végéig. Ha már sokat utazunk, szeretjük megkeresni az olcsó lehetőségeket, ezért igyekszünk mindent közvetlenül, saját magunk lefoglalni. Elképesztő, milyen könnyen el lehet ma már jutni a világ bármely pontjára. A diszkont-légitársaságok ebben nagy áttörést hoztak. – Ezek szerint a gyors, légi utakat részesítik előnyben?

– Ma már igen. Régebben, például amikor Moszkvában tanultam, rengeteget vonatoztam. Másfél napba beletelt, mire odaértem, mégis nagyon jópofa dolognak tartottam. Először alaposan kialudtam magam, majd következhetek a hosszú beszélgetések, a kényelmes ejtőzések az ismerősökkel az étkezőkocsiban. A másfél nap alatt 100 évet utaztunk vissza az időben, a vonat kényelmes tempója legalább erre is felkészített. Ma már persze a repülőgép az ésszerűbb megoldás. Ezen a téren nem vagyunk válogatósak, azt a megoldást választjuk, ami időben és árban a legmegfelelőbb, ennél fogva gyakran utazunk diszkont-légitársaságokkal.

– Milyen szállásokat keresnek?

– Itthon nagyon fontos, hogy mindennap ússzam és szaunázzam. Vidéken nőtem fel, ezért fontos a környezet is, zöld nélkül nem tudok létezni. Amikor azonban külföldön vagyok, a reggeli fekete teámon kívül semmi máshoz nem ragaszkodom, csak az érdekel, hogy el tudjam engedni magam. A tipikus nyaralóhelyek nem





nekem valók, nem bírom a láblógatást. Így főként városokba utazunk, és a szállással szemben az egyetlen kitétel, hogy legyen közel a központhoz. Az a legjobb, ha nem egy szállodai szobát, hanem egy lakást sikerül kibérelnünk, ahol teljesen a magunk urai lehetünk, és nem kell vendégnek éreznünk magunkat. Persze mindez az úti cél függvénye is, hiszen Londonban, Hannoverben legtöbbször a barátaink látnak vendégül bennünket.

– Nagy rutinja van már a pakolásban?

– A mai napig minden alkalommal előre összeírom, mit kell magammal vinnem. Ezt követően aztán húsz perc alatt összepakolok. Nem vagyok az a típus, aki a fél gardróbát magával viszi, egy kis kézipoggyással szoktam útnak indulni. Ez az üzleti utak során is praktikusnak bizonyult, a nagy rohanásban nem kellett csomagra várni vagy azon izgulni, hogy elvész a bőrönd a ruhámmal, amiben meg kellene jelennem másnap a tárgyaláson. Két hétre sem utazom nagyobb pakkal, maximum veszek magamnak a helyszínen valami jól kombinálható ruhadarabot.

– Számos országban megfordult már. Honnan őrzi a legszebb emlékeket?

– Nehezen tudok erre válaszolni, mert mindenhol nagyon szeretek lenni. A legemlékezetesebb talán mégis az a párizsi út volt, amit az érettségire kaptam a szüleimtől. Franciaország nagy szerelem, a párizsi mentalitás, a laza életfelfogás, a vendégszeretet és a konyha mind-mind vonzó számomra, és nagy kedvenceim a Loire menti kastélyok is. Bécsset is nagyon szeretem, hiszen egyetemista koromban sokat idegenvezetőködtem ott. Hollandiában a víz hátán is megélt emberek érdekelnek. Nem tudok betelni Rómával sem, a Szent Péter teret az egyik legszebb, ember által tervezett geológiai mintának tartom. Prágában járva mindig eszembe jut, milyen szép várost varázsolhatnánk Budapestből. Oroszországban mélyen megérintett Zagorszk, az ortodox egyház központja. De az USA is nagy élmény volt, annak ellenére, hogy sokáig tartottam az amerikai látogatástól. Túl sokan mondták, hogy az a nekem való ország, úgyhogy máris induljak. Félttem, ilyen bevezető után milyen hatással lesz rám, de nem kellett csalódnom: imádtam. Miami-ban voltunk és egy Karib-tengeri hajóúton, és tényleg úgy éreztem, mintha oda születtem volna. Elképesztő élményt nyújtott. Imádom az Art Decót, ott pedig minden erről szól. Mindenképp vissza kell oda térnem. A következő amerikai célpontunk egész biztosan New York lesz, már így is túl sokáig halogattam ezt a találkozást.

Pintér Tünde